

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 703

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 20 octombrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.070 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	2–3
Decizia nr. 1.135 din 15 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 ¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală.....	3–4
Decizia nr. 1.161 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	5–6
Decizia nr. 1.162 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	6–8
Decizia nr. 1.163 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	8–9
Decizia nr. 1.167 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 ¹ din Codul de procedură penală	10–11
Decizia nr. 1.179 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală	11–12
Decizia nr. 1.182 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 197 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură penală	13–14
Decizia nr. 1.186 din 17 septembrie 2009 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.070**

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Antonia Constantin — procuror
 Valentina Bărbățeanu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lusito Consulting” — S.R.L din București în Dosarul nr. 13.474/300/2008 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției, apreciind că adoptarea ordonanței criticate a fost realizată cu respectarea exigențelor constituționale specifice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 13.474/300/2008, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Lusito Consulting” — S.R.L din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de emiteră a unei ordonanțe de plată.

În motivarea excepției, autorul acesteia arată, în esență, că prevederile ordonanței criticate stabilesc o procedură „atât de simplificată, încât, practic, obligă instanța să se pronunțe exclusiv pe baza unor înscrisuri (...)”, fără să țină seama de eventuala existență a unor alte litigii între părți și „fără să îi fie permisă o minimă verificare a veridicității înscrisurilor deduse judecății”. Susține că sunt nesocotite dispozițiile art. 53 din Constituție, întrucât, în cadrul acestei proceduri, cel acționat în judecată nu poate administra nicio probă în favoarea sa, cu excepția înscrisurilor, fiind astfel lipsit de exercițiul drepturilor procesuale. Mai arată că, în opinia sa, ordonanța a fost adoptată cu încălcarea prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât nu era vorba despre o reală situație de urgență, în condițiile în care exista deja Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, care transpunea mult mai fidel textul Directivei 2000/35/CE. În acest sens, susține că actuala ordonanță contravine, de exemplu, prevederilor art. 5 din textul legislativ comunitar.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 2 iunie 2008.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 21 alin. (3) care garantează dreptul părților la un proces echitabil, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 115 alin. (4) potrivit căruia Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, pentru motivele ce se vor arăta în continuare, sunt neîntemeiate criticile referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale care garantează dreptul la un proces echitabil, precum și susținerile autorului excepției potrivit cărora prevederile ordonanței de urgență criticate lipsesc debitorul de posibilitatea exercitării drepturilor procesuale, ceea ce ar contraveni dispozițiilor art. 53 din Constituție.

Astfel, Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 reglementează procedura recuperării pe cale judecătorească exclusiv a acelor creanțe care izvorăsc din contracte comerciale și care sunt, în același timp, certe, lichide și exigibile. În acest scop, la cererea privind creanța de plată a prețului, creditorul trebuie să anexeze, potrivit art. 6 alin. (2) din ordonanță, înscrisurile ce atestă cuantumul sumei

datorate, precum și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia. Potrivit art. 9, debitorul poate contesta creanța prin întâmpinare, instanța urmând să verifice dacă această contestație este întemeiată, iar art. 10 alin. (1) prevede că, în cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată. Conform art. 13 alin. (1), împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia. Din toate aceste texte de lege rezultă în mod evident că procedura ce face obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 se desfășoară într-un cadru procesual menit să asigure toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil, iar debitorul are la îndemână suficiente mijloace procedurale pentru a-și apăra interesele.

De altfel, Curtea a mai examinat constituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 sub aspectul pretenției încălcării a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție. Prin Decizia nr. 992 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, Curtea a constatat că ordonanța are în vedere necesitatea soluționării cu operativitate a litigiilor comerciale și că, în sine, aceasta nu cuprinde dispoziții contrare dreptului părților la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, instituie toate garanțiile procedurale pentru ca atât creditorul, cât și debitorul să beneficieze de acesta.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lusito Consulting” — S.R.L din București în Dosarul nr. 13.474/300/2008 al Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.135

din 15 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 10/64/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate,

invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10/64/2009, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată susține că sintagma „[...] precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești [...]” din cuprinsul art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare tot la dreptul la un proces echitabil. În acest sens, arată că, „dacă în situația procurorilor și a judecătorilor, în mod obiectiv, se impune ca judecarea lor să se facă de către o instanță ierarhic superioară celei în care sau pe lângă care a funcționat judecătorul, respectiv procurorul, garantându-se astfel imparțialitatea instanței și un proces echitabil, includerea avocaților, a notarilor publici și a executorilor judecătorești între calitățile care atrag competența curților de apel, ca primă instanță, nu are nicio motivare obiectivă, niciun suport justificativ, pentru că aceștia nu funcționează pe lângă anumite instanțe, de un anumit grad, și nu sunt incluși în sistemul ierarhiei organelor judiciare din cadrul autorității judecătorești. [...] Chiar dacă legiuitorul are posibilitatea de a institui prevederi legale derogatorii de la cele de drept comun, atunci când lipsește orice situație cu caracter obiectiv, care să impună această prevedere derogatorie de competență *ratione personae*, este evident că ea se transformă într-o favorizare a unor categorii profesionale. Competența după calitatea persoanei reprezintă o excepție și de aceea sfera de aplicare trebuie să exprime acest caracter excepțional, așa cum a gândit și legiuitorul constituant, atunci când a prevăzut o astfel de derogare, chiar prin norme constituționale, doar pentru un număr extrem de redus de înalte demnități publice”.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală sunt constituționale, invocând, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 138/2008.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 10/64/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 79/2007 pentru modificarea art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 2 aprilie 2007, având următorul cuprins:

„Curtea de Apel:

1. judecă în primă instanță: [...] b) infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești și de controlorii financiari ai Curții de Conturi.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și a dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare tot la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 138 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 19 martie 2008, și prin Decizia nr. 637 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 26 iunie 2008, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate în prezenta cauză, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.161

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004”, excepție ridicată de Rița Gărgărița în Dosarul nr. 6.397/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund autoarea excepției și partea Magdalena Viorica Tara, prin mandatar Gheorghe Constantin Tara, cu procura specială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții faptul că partea Magdalena Viorica Tara a depus, prin mandatar Gheorghe Constantin Tara, concluzii scrise în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

Având cuvântul, autoarea excepției arată mai întâi că nu are apărător, iar pentru o mai bună elucidare a cauzei apreciază că la dosarul Curții Constituționale ar trebui anexate toate dosarele de fond, și nu doar ultimul în care a invocat excepția, motiv pentru care solicită acordarea unui nou termen de judecată pentru întreprinderea acestui demers.

Reprezentantul Ministerului Public nu este de acord cu solicitarea de amânare, apreciind că partea a avut suficient timp să-și pregătească apărarea de la momentul invocării excepției în data de 12 februarie 2009 și până la acest termen de judecată, iar solicitarea și instrumentarea celorlalte dosare de fond nu sunt necesare Curții Constituționale pentru soluționarea excepției.

Deliberând, Curtea respinge cererea de amânare a cauzei și acordă cuvântul autoarei excepției pentru susținerea acesteia.

Precizând că obiectul excepției se rezumă la dispozițiile alin. (2) ale art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, autoarea acesteia arată că textul criticat este neconstituțional, deoarece, prin lipsa clarității, preciziei și previzibilității normelor juridice conținute, oferă judecătorului o multitudine de posibilități de interpretare, împiedicând astfel realizarea justiției unice. În continuare, face referiri cu privire la aspectele de fapt specifice cauzei, arătând că recursul în cadrul căruia a invocat prezenta excepție de neconstituționalitate a fost formulat ca urmare a respingerii ca tardive, în temeiul dispozițiilor legale criticate, a unei acțiuni privind anularea unui act administrativ.

Având cuvântul, mandatarul părții Magdalena Viorica Tara face referire la notele scrise depuse în prealabil la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, arătând că, în realitate, autoarea acesteia solicită eliminarea termenului de decădere prevăzut la art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale. În plus, arată că stabilirea unor termene procesuale în interiorul cărora partea

interesată trebuie să-și exercite dreptul la acțiune reprezintă tocmai o modalitate de aplicare a textelor constituționale și convenționale pretins încălcate, asigurând stabilitatea raporturilor juridice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.397/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004”.**

Excepția a fost ridicată de Rița Gărgărița într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă o acțiune privind anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține că textul de lege menționat contravine prevederilor art. 16 și 21 din Constituție, art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 6 din Convenție, texte referitoare la principiul egalității, accesul liber la justiție, dreptul de proprietate și dreptul părților la un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare și motivării autorului, dispozițiile „art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificate și completate prin art. I pct. 16 și 17 din Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Potrivit cuprinsului aceleiași încheieri, autoarea excepției a depus note scrise asupra excepției invocate, însă după momentul reținerii cauzei de instanță în vederea pronunțării. Ca urmare, solicitările sale cu

privire la „completări și motivarea cererii de neconstituționalitate privind art. 5 alin. (5) din Legea nr. 29/1990 și ale art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004” nu au fost puse în discuția părților și nici nu au fost cuprinse în dispozitivul încheierii de ședință, actul de investire a Curții Constituționale cu soluționarea excepției. Totodată, din motivarea depusă la dosar, rezultă că excepția vizează doar alin. (2) al art. 11 din Legea nr. 554/2004, astfel că asupra acestor dispoziții urmează să se pronunțe Curtea. Textul legal criticat are următoarea redactare: „(2) Pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ individual, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de un an de la data comunicării actului, data luării la cunoștință, data introducerii cererii sau data încheierii procesului-verbal de conciliere, după caz.”

Potrivit motivării scrise avute în vedere de instanța de judecată la momentul invocării excepției, prevederile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție, referitoare la protecția proprietății.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că susținerile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, excepția urmând să fie respinsă.

Dispozițiile art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 consacră excepția de la aplicarea termenului de prescripție stabilit la alin. (1) al aceluiași articol, în sensul că, pentru motive temeinice, cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ individual poate fi introdusă și peste termenul de 6 luni, dar nu mai târziu de un an de la data comunicării actului, data luării la cunoștință, data introducerii cererii sau data încheierii procesului-verbal de conciliere, după

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Rița Gărgărița în Dosarul nr. 6.397/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.162

din 17 septembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**

Ioan Vida	— președinte	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător	Augustin Zegrean	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Simona Ricu	— procuror
Petre Lăzăroiu	— judecător	Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Unicom Tranzit” — S.A. din București în Dosarul nr. 15.835/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund părțile Societatea Comercială „CET Arad” — S.A. și Societatea Națională de Transport Feroviar de Marfă „C.F.R. — Marfă” — S.A., prin consilieri juridici cu delegații atașate la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții asupra faptului că partea Societatea Comercială „CET Arad” — S.A. a transmis Curții Constituționale note scrise prin care solicită respingerea excepției.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții Societatea Comercială „CET Arad” — S.A., care solicită respingerea excepției, arătând că, în jurisprudența sa, Curtea a mai analizat dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, stabilind, de exemplu prin Decizia nr. 464/2006, conformitatea acestora față de prevederile art. 16 din Constituție.

Partea Societatea Națională de Transport Feroviar de Marfă „C.F.R. Marfă” — S.A. solicită, prin consilier juridic, respingerea excepției de neconstituționalitate pentru aceleași motive arătate de antevorbitorul său și depune note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, arătând că în acest sens Curtea Constituțională are o bogată jurisprudență. În plus, autorul excepției urmărește modificarea textului legal supus controlului, atribuție ce nu intră în competența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 15.835/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Unicom Tranzit” — S.A. din București într-o cauză privind soluționarea unui recurs împotriva unei sentințe civile prin care a fost admisă o cerere de suspendare a executării unui contract administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 sunt neconstituționale în măsura în care acestea vizează doar suspendarea executării unui act administrativ unilateral, adică a unui act juridic care vizează o singură persoană, nu și suspendarea executării unui contract administrativ — act juridic bilateral. Menționând faptul că, potrivit art. 2 din Legea nr. 554/2004, contractele de achiziție publică sunt asimilate în mod expres actelor administrative, susține că o aplicare diferențiată a prevederilor de lege criticate, doar cu privire la actele administrative unilaterale, este contrară principiului egalității în drepturi, liberului acces la justiție și dreptului la un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează în sensul constituționalității dispozițiilor legale examinate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului apreciază, în acord cu jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 700/2008, că prevederile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, cu modificările ulterioare, sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificate prin art. I pct. 21 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Art. 15 din Legea nr. 554/2004, intitulat „Solicitarea suspendării prin acțiunea principală”, prevede, la alin. (1), următoarele: *„(1) Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.”*

Autorul excepției apreciază că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind principiul egalității în drepturi și ale art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta urmează să fie respinsă.

Potrivit criticilor de neconstituționalitate formulate, autorul acestora apreciază că dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt neconstituționale „în măsura în care” acestea se aplică doar actului administrativ unilateral, nu și contractului administrativ, în condițiile în care art. 2 alin. (1) lit. c) din aceeași lege asimilează actelor administrative și contractele de achiziții publice.

Având în vedere natura acestor critici, Curtea constată că autorul excepției urmărește, în realitate, o interpretare a dispozițiilor legale criticate, eventual la specificul propriei spețe, interpretare în funcție de care, în opinia sa, textul are sau nu caracter constituțional.

Or, asemenea operațiuni nu sunt specifice activității Curții Constituționale, ci instanței de judecată învestite cu soluționarea litigiului, excepția de neconstituționalitate fiind, sub acest aspect, inadmisibilă.

În plus, Curtea observă că dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 se aplică actului administrativ unilateral, determinat ca atare în mod expres de lege, iar potrivit art. 2 alin. (1) lit. c) din același act normativ, *„sunt asimilate actelor administrative (...) și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice; prin legi speciale pot fi prevăzute și alte categorii de contracte*

administrative supuse competenței instanțelor de contencios administrativ. Așadar, contractele de achiziții publice sunt asimilate actelor administrative, categorie din care fac parte și actele administrative unilaterale, dar cu care nu se identifică.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Unicom Tranzit” — S.A. din București în Dosarul nr. 15.835/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.163

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 1 pct. 5 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, raportat la art. 4 alin. (1) al aceluiași act normativ”, excepție ridicată de Bethlen Erzsébet Sára, Bethlen Farkas, Bethlen Béla, Bethlen Gábor, Bethlen Zsuzsanna (căsătorită Urban) și Bethlen Mária (căsătorită Kappeter) în Dosarul nr. 15/33/2009 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii pentru respingerea excepției, arătând că în acest sens Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 342 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 aprilie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 15/33/2009, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de**

contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 1 pct. 5 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, raportat la art. 4 alin. (1) al aceluiași act normativ”.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Bethlen Erzsébet Sára, Bethlen Farkas, Bethlen Béla, Bethlen Gábor, Bethlen Zsuzsanna (căsătorită Urban) și Bethlen Mária (căsătorită Kappeter) într-o cauză având ca obiect soluționarea unei excepții de nelegalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 1 pct. 5 din Legea nr. 262/2007 încalcă dreptul de acces liber la justiție, deoarece limitează sfera actelor administrative ce pot fi supuse controlului de legalitate pe calea excepției de nelegalitate numai la actele administrative cu caracter individual, excluzându-le pe cele „cu caracter general”, cum sunt actele Guvernului, ministerelor sau ale altor autorități ale administrației publice centrale sau, după caz, locale. Neavând această cale de acces la justiție, această categorie de acte nu poate fi atacată „nici în fața unei instanțe comune, dar nici în fața Curții Constituționale”, fiind astfel „exclusă în totalitate” de la orice formă de control.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia conform căreia dispozițiile legale criticate sunt în concordanță cu prevederile din Constituția României.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, consideră că dispozițiile art. 1 pct. 5 din Legea nr. 262/2007 sunt constituționale, acestea fiind în acord cu normele art. 21 și ale art. 126 alin. (6) din Legea fundamentală, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 404/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile „art. 1 pct. 5 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, dispoziții prin care au fost modificate alin. (1)—(3) ale art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Din motivarea excepției reiese că prevederile de lege criticate sunt cele ale art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, astfel că acesta este, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate asupra căreia Curtea Constituțională urmează să se pronunțe. Textul de lege criticat are următoarea redactare:

Art. 4: „(1) Legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. În acest caz, instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, sesizează, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă și suspendă cauza. Încheierea de sesizare a instanței de contencios administrativ nu este supusă niciunei căi de atac, iar încheierea prin care se respinge cererea de sesizare poate fi atacată odată cu fondul.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Bethlen Erzsébet Sára, Bethlen Farkas, Bethlen Béla, Bethlen Gábor, Bethlen Zsuzsanna (căsătorită Urban) și Bethlen Mária (căsătorită Kappeter) în Dosarul nr. 15/33/2009 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Suspendarea cauzei nu se dispune în ipoteza în care instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de nelegalitate este instanța de contencios administrativ competentă să o soluționeze.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 21 din Constituție, care garantează accesul liber la justiție.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, prin Decizia nr. 342 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 aprilie 2009, s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Examinând critici de neconstituționalitate care vizau așa-numita „excludere” a actului administrativ normativ din categoria actelor administrative supuse controlului judecătoresc pe calea excepției de nelegalitate, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate, a reținut, cu acel prilej, următoarele: «faptul că excepția de nelegalitate vizează, potrivit art. 4 alin. (1) din legea criticată, doar actele administrative unilaterale cu caracter individual, nu are semnificația excluderii actelor administrative unilaterale cu caracter normativ de la controlul de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ, acest control realizându-se pe calea acțiunii directe, separate, și nu a incidentului procedural, adică, în speță, a excepției de nelegalitate. Dispozițiile art. 8 din Legea nr. 554/2004 reglementează obiectul acțiunii judiciare în materia contenciosului administrativ, acesta fiind raportat la „actul administrativ unilateral” al unei autorități publice, fără nicio distincție cu privire la caracterul individual ori normativ al acestuia».

Având în vedere că cele statuate prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, Curtea constată că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate potrivit cărora dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 contravin liberului acces la justiție, deoarece exclud „în totalitate” categoria actelor administrative cu caracter normativ de la „orice formă de control”, și, în consecință, va respinge excepția de neconstituționalitate.

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.167

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ din Codul de procedură penală, excepție invocată de Iacob Schein în Dosarul nr. 5.451/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile Legii fundamentale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.451/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Iacob Schein.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece modalitatea de audiere, așa cum este prevăzută de acesta, contrazice însăși rațiunea pentru care legea procesuală penală impune reluarea administrării întregului probatoriu deja administrat în faza de urmărire penală. În baza acestui text legal, instanța este autorizată a pronunța o hotărâre în baza unei probe care nu a fost administrată nemijlocit în fața acesteia, în condițiile în care administrarea nemijlocită a probelor constituie un principiu fundamental care guvernează desfășurarea procesului penal, garantând echitatea sa. Se invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv cauzele *Spănu împotriva României, 2008*, și *Vidal împotriva Belgiei, 1992*.

Tribunalul Timiș — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate, ci vizează buna desfășurare a procesului penal, fiind instituite pentru protejarea victimelor unor infracțiuni grave.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 77¹ din Codul de procedură penală (*Modalități speciale de ascultare a părții vătămate și a părții civile*), având următorul cuprins: „În cazul în care poate fi periclitată viața, integritatea corporală sau libertatea părții vătămate ori a părții civile sau a rudelor apropiate ale acesteia, procurorul ori, după caz, instanța de judecată poate încuviința ca aceasta să fie ascultată fără a fi prezentă fizic la locul unde se află organul care efectuează urmărirea penală sau, după caz, în locul în care se desfășoară ședința de judecată, prin intermediul mijloacelor tehnice prevăzute în alineatele următoare.

La solicitarea organului judiciar sau a părții vătămate ori a părții civile ascultate în condițiile prevăzute în alin. 1, la luarea declarației poate participa un consilier de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor, care are obligația de a păstra secretul profesional cu privire la datele de care a luat cunoștință în timpul audierii. Organul judiciar are obligația să aducă la cunoștința părții vătămate sau a părții civile dreptul de a solicita audierea în prezența unui consilier de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor.

Partea vătămată sau partea civilă poate fi ascultată prin intermediul unei rețele video și audio.

În cursul judecății, părțile și apărătorii acestora pot adresa întrebări, în mod nemijlocit, părții vătămate sau părții civile ascultate în condițiile alin. 1—3. Întrebările se pun în ordinea prevăzută în art. 323 alin. 2. Președintele completului respinge întrebările care nu sunt utile și concludente judecării cauzei.

Declarația părții vătămate sau a părții civile, ascultată în condițiile arătate în alin. 1—3, se înregistrează prin mijloace tehnice video și audio și se redă integral în formă scrisă, fiind semnată de organul judiciar, de partea vătămată sau partea civilă ascultată, precum și de consilierul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor prezent la ascultarea acesteia, depunându-se la dosarul cauzei.

Suportul pe care a fost înregistrată declarația părții vătămate sau a părții civile, în original, sigilat cu sigiliul parchetului ori, după caz, al instanței de judecată, se păstrează la sediul acestora.

Dispozițiile art. 75—77 și ale art. 86⁵ se aplică în mod corespunzător.”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție. Se invocă și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea apreciază că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, dispozițiile art. 77¹ din Codul de procedură penală, referitoare la modalități speciale de ascultare a părții vătămate și a părții civile, au fost reglementate în vederea asigurării pentru

acestea a dreptului la viață, la integritate fizică și libertate individuală, dând expresie exigențelor constituționale impuse de art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală. Nu poate fi primită susținerea potrivit căreia dispozițiile criticate ar încălca art. 16 din Constituție, deoarece acestea se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza textului legal, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare. Prin instituirea acestor modalități speciale de ascultare a părții vătămate și a părții civile nu se încalcă dreptul la apărare al inculpaților, care în cursul

judecății, personal sau prin apărătorii acestora, pot adresa întrebări, în mod nemijlocit, părții vătămate sau părții civile ascultate în condițiile alin. 1—3.

În același sens, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 38 din 13 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 13 februarie 2009, soluția pronunțată anterior de Curte și considerentele care au fundamentat-o fiind valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ din Codul de procedură penală, excepție invocată de Iacob Schein în Dosarul nr. 5.451/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.179

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Copos în Dosarul nr. 8.347/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, asistat de apărătorul ales Viorel Roș, cu împuternicire avocațială. De asemenea, pentru partea Ministerul Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală București se prezintă, având delegație, consilier juridic Oana Scrobota, iar pentru partea Societatea Comercială „Ana Electric” — S.A. răspunde avocat Grațiana Zina Iovănescu, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului ales al autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate pentru motivele invocate în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală. Astfel, susține că măsura de protecție a judecării

parlamentarilor de către Înalta Curte de Casație și Justiție este instituită de art. 72 alin. (2) din Constituție pentru toate cazurile în care un parlamentar este judecat, fără a deosebi după cum acesta se află în exercițiul mandatului sau după expirarea mandatului. În acest sens, depune și note scrise.

Consilierul juridic al Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală București pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale, și depune note scrise.

Avocatul Societății Comerciale „Ana Electric” — S.A. solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că achiesează la concluziile formulate de apărătorul ales al autorului excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, făcând trimiteri, în acest sens, la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.347/1/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Copos cu ocazia soluționării unei cauze penale, inculpatul având calitatea de senator la data săvârșirii faptei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală încălca dispozițiile constituționale referitoare la supremația Legii

fundamentale, egalitatea în drepturi, imunitatea parlamentară și înfăptuirea justiției, întrucât creează o discriminare în legătură cu competența de soluționare a unei cauze penale între parlamentarii care au săvârșit o infracțiune în timpul mandatului și sunt judecați în timpul mandatului de parlamentar, caz în care Înalta Curte de Casație și Justiție rămâne competentă să judece pricina necondiționat, și, respectiv, parlamentarii care au săvârșit o infracțiune în timpul mandatului și sunt judecați după încetarea acestuia, caz în care Înalta Curte de Casație și Justiție rămâne competentă să judece pricina numai dacă fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului sau dacă s-a dat o hotărâre în primă instanță, în condițiile în care art. 72 alin. (2) din Legea fundamentală dispune, fără a deosebi între parlamentarii aflați sub mandat și cei care nu se mai află în timpul mandatului, că ei pot fi urmăriți și trimiși în judecată pentru fapte care nu au legătură cu voturile sau cu opiniile politice exprimate, iar competența de judecată aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece art. 72 alin. (2) din Legea fundamentală nu face „nicio distincție între parlamentarii trimiși în judecată în timpul exercitării mandatului, cei care dobândesc această calitate pe parcursul procedurilor judiciare și parlamentarii care pierd calitatea pe parcursul procesului penal”. Astfel, consideră că, „în condițiile în care membrii Parlamentului au același statut juridic, compus din aceleași drepturi și obligații, iar dispozițiile art. 72 alin. (2) din Constituție instituie o protecție suplimentară pentru funcția de parlamentar, indiferent de persoana care o exercită, este vădit discriminatorie și, deci, contrară prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție judecarea unora dintre aceștia de către Înalta Curte de Casație și Justiție, iar a altora de către instanțe inferioare, cu neglijarea protecției judiciare la care sunt îndreptățiți în mod egal toți parlamentarii”.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt constituționale. Arată că textul de lege criticat nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției, făcând trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 433/2005 și nr. 1.224/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Copos în Dosarul nr. 8.347/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003, având următorul cuprins: „*Când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârșirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când:*

- a) *fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului;*
- b) *s-a dat o hotărâre în primă instanță.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la supremația Legii fundamentale, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 72 alin. (2) referitoare la imunitatea parlamentară și ale art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 72 alin. (2) din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 433 din 13 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 28 septembrie 2005, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, pentru considerentele acolo arătate.

Pentru aceleași motive, art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală nu aduce atingere nici dispozițiilor art. 1 alin. (5) și nici celor ale art. 124 alin. (2) din Constituție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.182

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 197 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 197 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniela Vlad în Dosarul nr. 4.172/87/2008 al Tribunalului Teleorman — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.172/87/2008, **Tribunalul Teleorman — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 197 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Daniela Vlad cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și dreptul la un proces echitabil, întrucât stabilesc termene înăuntrul cărora pot fi invocate încălcări ale dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal, apreciate drept nulități relative.

Tribunalul Teleorman — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 197 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Legea fundamentală

invocate. În acest sens, face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 403/2005. Mai arată că dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 197 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: *„Încălcarea oricărei alte dispoziții legale decât cele prevăzute în alin. 2 atrage nulitatea actului în condițiile alin. 1, numai dacă a fost invocată în cursul efectuării actului când partea este prezentă sau la primul termen de judecată cu procedura completă când partea a lipsit la efectuarea actului.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 alin. (3) teza întâi cu privire la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 197 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la prevederile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 403 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 3 august 2005, și prin Decizia nr. 1.038 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 6 noiembrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 197 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniela Vlad în Dosarul nr. 4.172/87/2008 al Tribunalului Teleorman — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.186

din 17 septembrie 2009

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia Miu	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.921/111/2008 al Tribunalului Bihor — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.515D/2009, nr. 2.516D/2009, nr. 2.517D/2009, nr. 2.518D/2009, nr. 2.519D/2009, nr. 2.520D/2009, nr. 2.521D/2009, nr. 2.522D/2009, nr. 2.523D/2009, nr. 2.524D/2009, nr. 2.525D/2009D, nr. 2.528D/2009, nr. 2.529D/2009, nr. 2.530D/2009, nr. 2.531D/2009, nr. 2.532D/2009, nr. 2.533D/2009, nr. 2.534D/2009, nr. 2.535D/2009, nr. 2.536D/2009, nr. 2.537D/2009, nr. 2.538D/2009 și nr. 2.539D/2009.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 2.515D/2009—2.525D/2009 și nr. 2.528D/2009—2.539D/2009 la Dosarul nr. 2.514D/2009, având în vedere faptul

că sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, având în vedere obiectul dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.515D/2009—2.525D/2009 și nr. 2.528D/2009—2.539D/2009 la Dosarul nr. 2.514D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 3 aprilie 2009 și din 8 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.921/111/2008, nr. 1.118/111/2008, nr. 6.421/111/2008, nr. 5.731/111/2008, nr. 5.341/111/2008, nr. 5.362/111/2008, nr. 4.723/111/2008, nr. 4.976/111/2008, nr. 6.461/111/2008, nr. 6.025/111/2008, nr. 1.843/111/2008, nr. 6.132/111/2008, nr. 5.010/107/2008, nr. 5.264/107/2008, nr. 5.232/107/2008, nr. 5.239/107/2008, nr. 5.228/107/2008, nr. 5.275/107/2008, nr. 5.272/107/2008, nr. 7.840/107/2008, nr. 7.736/107/2008, nr. 7.835/107/2008, nr. 7.868/107/2008 și nr. 5.271/107/2008, **Tribunalul Bihor — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Societatea

Comercială „Petrom” — S.A. în cauze având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii a fost interpretat de către instanțele de judecată ca realizând o abrogare implicită a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Or, după intrarea în vigoare a Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, nu mai există temei legal pentru a opera abrogarea implicită, pentru că dispozițiile art. 62 și 63 din Legea nr. 24/2000 reglementează în mod imperativ abrogarea expresă directă, cu enumerarea datelor de identificare a tuturor actelor normative vizate. Prin urmare, prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii trebuie interpretate prin prisma regulilor de tehnică legislativă reglementate de art. 1 alin. (2) și art. 15 din Legea nr. 24/2000. În opinia autoarei excepției, orice altă interpretare este contrară jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia legiuitorul are obligația elaborării unor dispoziții legale eficiente din punctul de vedere al aplicabilității acestora, în sensul că ele trebuie să fie coerente, să evite paralelismul legislativ și să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale. Se susține că prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept este încălcat art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Mai mult, în temeiul art. 1 alin. (5) din Constituție, Parlamentul este obligat să respecte Constituția și celelalte legi, respectiv el poate să modifice prevederile legale în vigoare prin abrogarea expresă, iar nu implicită, fiindcă procedând în acest mod ar contraveni principiului coerenței legislative.

Tribunalul Bihor — Secția civilă arată că excepția este neîntemeiată, deoarece critica vizează aspecte ce țin de aplicarea legii în timp.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții care au următorul cuprins: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] — orice alte dispoziții contrare.*”

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat este contrar următoarelor texte din Constituție: art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la *principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor*, art. 73 alin. (3) lit. p), prin care se stabilește că *regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică*, și art. 79 alin. (1) referitor la *atribuțiile Consiliului Legislativ*.

Din examinarea excepției de neconstituționalitate Curtea Constituțională constată că aceasta este nefondată, urmând să fie respinsă ca atare. Curtea reține că întreaga motivare a excepției se referă la modul de interpretare și de aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Se arată în acest sens că există o practică neunitară la nivelul instanțelor de judecată în privința constatării abrogării implicite a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, având drept consecință pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept. De asemenea, se susține că nu au fost respectate normele de tehnică legislativă cu prilejul adoptării Codului muncii.

Curtea constată că toate aspectele invocate țin de modul de aplicare a legii și de stabilirea unei interpretări unitare a actelor normative, acestea nefiind de competența instanței de contencios constituțional, așa cum este reglementată de Legea fundamentală și de Legea nr. 47/1992, ci a instanțelor de judecată, așa cum prevăd dispozițiile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție, potrivit cărora „(1) *Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.* [...]”

(3) *Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.*”

De asemenea, Curtea mai reține că atribuțiile Curții Constituționale privind examinarea constituționalității unor texte de lege nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional.

În același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.105 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 18 august 2009.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 2.921/111/2008, nr. 1.118/111/2008, nr. 6.421/111/2008, nr. 5.731/111/2008, nr. 5.341/111/2008, nr. 5.362/111/2008, nr. 4.723/111/2008, nr. 4.976/111/2008, nr. 6.461/111/2008, nr. 6.025/111/2008, nr. 1.843/111/2008, nr. 6.132/111/2008, nr. 5.010/107/2008, nr. 5.264/107/2008, nr. 5.232/107/2008, nr. 5.239/107/2008, nr. 5.228/107/2008, nr. 5.275/107/2008, nr. 5.272/107/2008, nr. 7.840/107/2008, nr. 7.736/107/2008, nr. 7.835/107/2008, nr. 7.868/107/2008 și nr. 5.271/107/2008 ale Tribunalului Bihor — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

